

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan, izveniši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.

Opravišstvo, na katero naj se blagovoljjo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Kako Avstrija v tej vojski?

V vzhodu se uže pomičejo silne čete slovanske vojske ruskega carja na jug oslobajati svoje in naše brate izpod turškega tlačenja. Polovica avstrijskega prebivalstva, milijoni avstrijskih Slovanov, ruske vojske kliče navdušeno: najboljši vspeh!

V istem času pak so na Dunaji, v prestolnici našega cesarstva, na slavlji štiri-desetletnega vojakovanja prvega avstrijskega vojnika, vsem narodom priljubljenega nadvojvode Albrechta, zbrane glave avstrijske armade in glave naše cerkve, vsi komandujoči generali in vsi škofje, torej dva važna faktorja, o katerih se sme in mora reči, da sta avstrijsko-domoljubna in o katerih se, hvala Bogu, še ne more trditi, da bi bila uže tudi navzeta prusijanskega duha, ali da bi precej po Kaiserfeldovo govorila o svinčenih podplatih, ali po Kurandovo o magnetnej gori na severu, katera naše Nemce tja vleče. Ne! V avstrijske armadi in v avstrijske hierarhiji veje še pravi avstrijski duh.

Zatorej Slovanje radi vidimo, da so se ti faktorji zbrali okolo slavnega načelnika naše vojske baš v onem trenutku, ko se ves svet vpraša, in ko baš mi avstrijski Slovani z nekim strahom vprašamo: Kako se bode naša Avstrija ravnala v tej svetej vojski ruskega naroda proti azijatstvu? Bode li pač naša Avstrija v popolnem in iskrenem sporazumljenju z Rusijo delala? Ali, če to ne, bode li vsaj popolnem nevtralna ostala do zadnjega, kakor je bila v nemško-francoskej vojni, pred in po Sedan? Ali se

pač ne bode dala zapeljati onim magjarskim političnim steklišem, ki bi iz golega sovraštva do bratske nam Rusije in iz mrzenja do nas vseh Slovanov radi, da bi mi sami svojo kožo prodajali, da bi mi avstrijski Slovani zoper lastne svoje brate Ruse in za divjaka Turka v boj šli?

Nadvojvoda Albrecht sluje kot prijatelj avstrijskih Slovanov, prijatelj ravnopravnosti vseh narodov naše monarhije, kot prijatelj ruskega carja in zveze z Rusijo. Vse to nas navdaje z dobrim upanjem. On velja kot protivnik Adrassyjeve magjarske vnanje politike. Morda je torej baš to praznovanje in ta shod veljakov naše države jako odločujoč za razvoj politike avstrijske in nam prinese odgovor na vprašanje, ki smo ga postavili na čelo tega članka. Dal Bog, da se ne bi varali!

O vojski.

Iz Peterburga poroča najnovejši telegram 17. t. m.: „Car potuje 18. t. m. k južnej armadi. Spremlja ga general Ignatiev. Oficijozno se naglašja, da, ker je Turčija protokol zavrgla, naredilo se je čisto novo polojenje, ki celo tla prejšnje konference odstranjuje. Turčija sili na vojsko, Rusija je ne more odbiti.“

Od isto tam se pak brzojavlja „Pol. Corr.“, da je ruski diplomatični posel v Carigradu dobil ukaz, naj bode pripravljen 19. aprila odpotovati.

Cela rumunska armada se bode mobilizirala — poroča „P. C.“ iz Bukurešta. — General Ghika je 16. t. m. v posebnej misiji potoval v Kišenev.

Telegram iz Bukurešta 17. aprila pa pri-

poveduje: „Ruske vojske se zbirajo prav tikoma rumunske meje. Tja, kjer so ruske čete dozda taborile, pridejo iz notranje Rusije nove vojske nadomestiti jih.“

Tedaj smo, ker se denes piše 19. april, prav pri konci z mirom, in manifesta ruskega carja je pričakovati vsak hip.

Ali se bodo Angleži upali dejansko stopiti proti Rusom za Turke na noge? „Times“ priporočajo svojej vladi, naj bode tako dolgo nevtralna, dokler je boj le zoper uzroke motenega miru obrnen, „kajti turško gospodarstvo je tako slabo, da nij mogoče turške stvari zagovarjati“ — pravi angleški list. (A vendar jo zagovarjajo še naši Nemci in nemškutarji.)

V tem hipu, ko to pišemo, morda uže pokajo Črnogorske puške. Turški poveljnik Suleiman je imel namreč nálog, včeraj vzdigniti se in 500 centov moke v Nikšič vreči. Mej potom ga čakajo v soteski Duga črnogorski sokoli in hercegovinski vstaši. Nikšič ima le do 20. t. m. hrane.

Iz turške Albanije.

(Izv. dop. „Slov. Narodu.“)

V Špici 5. aprila.

V zadnjič sem vam pisal o Črnogorcih, evo denes nekaj črt iz sosednje Albanije.

Severni primorski kakih 24 kilometrov dolgi del Albanije sosednji južni del Dalmaciji in Črnejgori se imenuje Špica. Da na tukajšnje prebivalstvo bližnje tako različne državne razmere mnogo vplivajo, to je naravno. Vere so severna sela pravoslavne, sicer je večina katoliška. V Baru, glavnem

Listek.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins poslovenil J.)

Drugi del.

Tretje poglavje.

(Dalje.)

„Kdo pa njej svetuje?“ — vprašala je Jerica.

„Nikdo. Vselej določi sama za-se. A Bela ima premnogo okusa, jaz pa najmanj ne. Za to, Jerica! mi povejte, kako naj se oblečem denes večer.“

„Katinka jaz sem zadnja, ki naj bi jo vprašali. Svoje žive dni še nijsem bila v nobeni veliki družbi.“

„To nič ne de. Preverjena sem, da, ko bi vi šli v družbo, bi bili lepše in okusnejše oblečeni, nego me dve. Nikakor se ne obotavljam ravnati se po vašem nasvetu; kajti svoje žive dni še nijsem videla, da bi vi bili

nosili kako oblačilo, ki se vam ne bi dobro podajalo, celo vaše jutranje krilo iz gingana je prav po najnovejšem kroji.“

„Pst! pst! Katinka! vi segate predaleč. Ne prestopajte mej, če hočete, da vam bodem verovala.“

„No! po takem,“ rekla je Katinka, „ne bodem več govorila o vas, ker vem, da ste vzvišeni nad vsako priliznjeno besedo, kot mi je nekdo rekel. Kdo pa gospici Emiliji prekrbi obleko? Kdo jej izbira oblačila?“

„Zadnji čas sem jaz to storila, a —“

„Mislila sem si, mislila sem si,“ ustavila jo je Katinka. „Vedela sem, da se nesrečna gospica Emilija ima vam zahvaliti, da je zmerom tako zalo in nežno oblečena.“

„Ne, zares ne, Katinka, v tem se motite. Nikdar nijsem videla Emilije bolje oblečene, kot je bila oblečena, ko sem jo prvokrat videla. Emilija si izposojuje svoje krasote pri umetnosti, njej lastna je popolnem.“

„O, vem, da je ljubeznjiva in da jo vsak občuduje. A nikdo ne more misliti, da bi se

trudila nositi tako lepo obleko in zmerom biti tako nežna, le da bi dopadala sama sebi.“

„Ne zgodi se tudi le za to, da bi dopadala sama sebi. Emilija se je s prva trudila, da bi bila okusno in zalo oblečena svojemu očetu na ljubo. Slišala sem, da se nekaj časa prav nič nij zmenila za obleko, ko je bila oslepila. Ko pa je prilično opazila, da je tudi to njega žalilo, trudila se je in znala s pomočjo gospe Ellisove tako se oblačiti, da mu je zmerom dopadala se. A Katinka! vi vidite, da nema nikdar nič posebnega in gizdavega na sebi.“

„Nikdar ne, to je res in dopada se mi. A Jerica, ali je bila zmerom slepa?“

„Ne. Do šestnajstega leta je imela tako lepe oči ter je tako dobro videla, kot vi.“

„Kaj jo je pa doletelo? — Kako je pa oslepila?“

„Tega ne vem.“

„Kaj nijste nikdar vprašali za to?“

„Nikdar ne.“

„Zakaj pa ne? kako čudno!“

mestu je mnogo mohamedanov. Enako je nošnja raznovrstna. Pravoslavni se nosijo blizu enako Črnogorcem, drugi imajo bele hlače in rudeč se zlatom pošit prsnjak — vsi fes; ženske nosijo rudeče, rumeno pošite kikle in modre kamižole, tudi v širokih turških bllačah se vidi v Baru krasotico sramežljivo s povešenim pogledom pred radovednim tujcem bežati, tedaj ne morem prenateno o njihovih čarobnih prikaznih kritikovati. A ker je človek vajen, v zadevah ženskega spola optimistično soditi, zdele so se meni te nenavadne lepote tako mične in sem mnogo obžaloval, da si nisem mogel iz temno-svitečih oči dalji pogled ukrasti — pa žalibog v teh južnih deželah so razmere enakim željam zelo neugodne.

Seljani so po svoji obleki jako snažni, da sem se dostikrat čudil videti ženske v snežno beli obleki poljsko delo opravljati. Zemlja je sicer še gorata in kamenita, pa se vendar uže deloma oni veliki, na Črnogoro se vrsteči hribi do večjih ravnin znižujejo.

Spicani pridelujejo mnogo olja, nekoliko žita in malo prav dobrega vina in redijo priлично dosti živine; hiše imajo enostropne s živimi barvami okinčane — in sploh dobro stoje, hodijo tudi v Carigrad na delo in od tam donesajo si raznovrstne robe, — še celo človeško bitje iz onih tujih krajev našel sem pri svojem gostoljubu v „Magazinu;“ imel je namreč prav mlado ženo Krfčanko, katera nam je priprosto obnašala se postregla s kavo in vinom in njen mož nij imel mnogo ugovarjati, ako se je njej po šegi drugih lehkomislečih dežel reklo dvorujoča beseda, — tukaj nenavaden običaj. Spominjal sem se živo na študentovsko potovanje gori pri vas, v ljubljenski slovenski dvonovini, kjer se enaki veseli počitki ne najdejo tako redkokrat.

Bere se mnogokrat po novinah od tukajšnje luke, katero Črnogorci terjajo; a ni zatok pri gornji Spici, ni pri Baru nij zavarovan pred nevarnimi morskimi nevihtami; v zadnji so še pred kratkim potnike na hrbtih iz bark nositi morali. Zdaj so lesene mostove napravili, kjer morejo male barke izkrcavati. Torej se tu ne vidi mnogo brodov, le po letu, mej trajajočim bojem je stalo sedem turških parobrodov. Sicer pa stoji v tem negotovem zavetju k večjemu ena ali dve „trabacule.“ Nadvladan je zatok po dveh kulah, kojih ima vsaka osem topov in blizu sedem-

deset mož posadke. Iz severne „Koloberdo“ so pred štirinajstimi dnevi izvaževali topove in mislilo se je, da se to izvršuje zaradi odstopa Črne gori. Ali bila je ta vest enako prenačljiva, kot ova o dovaževanju vojskinih priprav v Dalmacijo, ker premenili so le stare topove z malo boljšimi.

Razen teh dveh baterij stoji blizu avstrijske meje prav romantično na strmem skalovji kula „Haj nehaj“ in zabranjuje prehod. To trdnjavo so skušali lani Črnogorci ponoči prevariti, pa nij se jim posrečilo, ker so Turki jeli s krogliami okolico razsvitljevati.

Mesto Bar je od tako zvane dogane pri morji eno uro oddaljeno, stoji v sredi gosto nasajenih maslin na dveh gričih, na vrtu jednega vihra avstro-ogerska zastava, zaznamovaje konsulat; tudi katoliška cerkev je tu gori; na drugem okrožji malo trdnjavi podobno obzidje iz malih zanemarjenih hiš obstoječe stanovanje vojaško; drugo mesto obstoji iz nekoliko sto posameznih hiš, same enostropne koče, v katerih je samo ena soba z velikim oknom prijazna. Na Bazarju — dve vrsti na pol podrtih kramarskih koč, je nekoliko življenja. Tu sede s skrižanimi nogami prodajalci, kupci in postopači, pijejo kavo in pušijo duhan ali tabak, čuje se le turško govoriti ali na prodaj ponujati, pač tako, kakor na vsakem drugem turškem Bazarju.

Bar ima blizu 4000 prebivalcev; zdaj je tisoč mož Arnavtov v garnizoni; krepke, srednje velike postave z ogorelim divjim obrazom. Da so zelo zanemarjeni, to je naravno, ker uže mnogo mesecev leže v prenapolnjenih kasarnah, dobe razen malo (pilaf) rajža, le kislega kruha, denarja pa nič. Mnogo jih je bolnih na disenteriji in vsak dan umrjeta po dva na tej kužni bolezni. Kako postrežbo imajo ti turški vojaki v bolnici, morete videti iz tega, da štirinajst dni v Baru še govejega mesa dobiti nij bilo, tedaj tudi juhe za bolnike ne. Nij bolje tukaj, kakor v Trebinjah, od koder so vozili Turki tu mimo 900 okrevajočih, od kojih so pa vrgli devet mrličev mej potjo do Krfa v morje. Lekar, katerega sem vprašal, na kakej bolezni boleajo, mi še tega nij mogel povedati, saj nij imel nikake stvari, da bi jim pomagal, še vode ne, torej se jim še bližal nij.

Avstrijska ima v Baru mnogo zastopa;

vzdržuje katoliškega škofa; jedina šola je avstrijska, redno pošto v Skader le avstrijski konzulat pošilja. Avstrijskih naseljencev je nekoliko po deželi, večidel so pa rokodelci, ki pri lenih Turkih svoj kruh služijo; pa jih je vmes mnogo sleparjev in potepuhov, in nadlegujejo konzulat. Tisti štabni zdravnik, gravér iz Moravskega, čegar osodo ste tudi vi v „Slovenskem Narodu“ uže omenili, je slučajno vodeničnega izlečil; tako pridobivšemu si zaupanje mu je bilo lahko s svojim filadelfijskim diplomom dobiti vojaško službo, ker zdravnik pri Turkih nema nič plodovitega dela, in je le namesten, da se ustreže navidezno evropskim človekoljubnim zahtevam.

Najimenoitneje osebe v Baru sta okrajni Kajmakan in vojaški zapovednik. Moral sem k obema iti na pohod. Prvi je jako eleganten gospod in menda le redkokrat pride iz svoje, s šarenicami pregrnjene sobe, ker njegovi črevlji, akoravno uže ponošeni, niso imeli ni malo sledu cestnega prahu. Kancelija je tudi salon, tik cele stene je prislonen dolg divan, drugega sobnega orodja nij; mize menda ne potrebuje, kakor njegov pri oknu čepeči pisar ne, ki svoj list v rokah drži in ga s čudnimi ččkami popi-uje, pa na nobenem listu nijsem videl več kot dveh vrst, torej Turki gotovo ne rabijo toliko črnila, kakor naši uradniki po Slovenskem. Kajmakanovi biriči in pisarji so popolnem škarnatno oblečeni, da se jih h „krvavej rihti“ pristujoče izpozna. Stregli so nam s cigaretami in kavo. Bil sem s svojim dragomanom prijazno sprejet; roke stiskaje se mi je mnogokrat avstrijsko-turško prijateljstvo poudarjalo. Enako mi je bilo pri vojaškem poveljniku, ki je imel še prijaznost mi dva vojaka nizama za moje varstvo ponuditi, ako bi hotel po deželi hoditi, pa zdelo se mi je, da je bilo v tej prijaznosti malo sumljivosti do mene. Pa bodi si, kakor uže, potoval sem posled v družbi dveh Arnavtov, s katerima sem se dobro razumeval. Arnavti so mohamedani, albanske narodnosti, pa imajo mnogo slovenskega in turškega svojemu jeziku vmešanega; bila sta obadva dalje časa v Podgorici in sta se tam dobro „naški“ (kakor Črnogorec svojemu srbskemu jeziku pravi) naučila. Ti vojaki, akoravno se jim zelo slabo godi, vestno in neutrudljivo opravljajo svojo službo, drže se strogo svoje vere (na primer, ne pijejo vina, ako se jim ga ponuja),

„Slišala sem, da ne govori rada o tem.“ „A vam bi bila to povedala. Saj vas skoro obožuje.“

„Ko bi bila hotela, da bi vedela zato, povedala bi mi bila, če bi jo tudi ne bila povprašala.“

Katinka je debelo gledala Jerico, čudila se je nad njeno nenavadno občutljivo nežno ozirnostjo ter je po natornem nagonu občudovala zdržnost, katere bi sama ne bila zmožna, kot je dobro vedela.

„A vaša toaleta!“ rekla je Jerica, smehljaje se nad Katinkino raztresenostjo.

„Oh, da skoro bi bila pozabila, zakaj sem prišla sem,“ rekla je Katinka. „Kako tedaj naj se oblečem? Modro ali belo? Debelo ali tenko?“

„Kaj si je izbrala Izabela?“

„Modro. Oblekla je močno krilo iz modre svilenine; ta barva jej je bila najbolj priljubljena; a meni se ne podaje dobro.“

„Ne; tudi meni se to dozdeva,“ rekla je Jerica. „A Katinka, pojdiva v vašo sobo pogle-

dat vaše obleke. Potem vam bodem povedala svojo misel.“

„Pregledali ste vsa oblačila in Jerica se je odločila za neko tenko prezorno blago, ki se jej je zlasti za sedanji poletni čas najprimernejši zdelo. Izbrali ste tenko oblačilo iz belega krepca. Sedaj pa je nastala nova težava, med vsemi lišpi za glavo nij se jej dopadal nobeden. Vsi so bili bolj ali manj pokvarjeni in nobeden se nij mogel meriti z novim, kaj okusnim, ki ga je Izabela si pripela na glavo.“

„Natakni ne morem nobenega,“ rekla je Katinka. „Vsi se mi mimo Izabelinega venca zdé tako vsednji. A oh!“ vzdihnila je, pogledavši v škatljo na toaletni mizi stoječo, „ta-le bi se mi močno dopadal. O Izabela, kje si pa pobila te lepe nageljne poltne barve?“ In segla je po nekatere cvetlice, ki so zares naravno izvrstno posnemale, in pokazivši jih Jerici pristavila je, da jej ravno taci manjka.

„Oh Katinka!“ rekla je Izabela jezno, ki je obrnivši se pred zrcalom zapazila, kaj je imela Jerica v roki, „pusti moje cvetlice, po-

kvarila jih bodeš.“ Vzemši jej jih iz roke, položila jih je zopet v škatljo, odprla je trugo svoje omare, jih položila noter ter jo zaklenila in ključek vtaknila v žep. Jerica jo je gledala vsa začudena in precej razsrjena.

„Katinka!“ rekla je, „če vam je ljubo, spleta vam bodem venec iz pravih cvetic.“

„Kaj hočete to?“ vprašala je razžaljena in v svojih nadah prevarjena Katinka. „O to bi bilo lepo; to bi se mi najbolje dopadalo. In Izabela, ti svojeglavna stara skopuha! le obdrži za se vse svoje vence! Le škoda, da ne moreš h kratu imeti dveh!“

Kakor je obljubila, spleta je Jerica Katinki venec iz najlepših cvetic na vrtu in ga jako okusno jej nataknila na glavo. Ko je Izabela videla, da je Jerica tako skrbno in ljubезnjivo napravila njeno sestričino, zavidala je, kljubu svoji ponosnej zavesti večje lepote Katinko in se jezila nad Jerico.

Izabela nikdar nij mogla prenašati, da bi kdo presegal njeno bliščobo. Zato jo zadnji čas nij malo jezilo, da je gospod Brus toliko

obnašanja so resnega, — saj pa tudi tukaj nij veselja dom.

Pota so po Špici zelo slaba, ali pa jih še celo nij ne, morali smo večkrat do kolen na vodo gaziti in to je bilo na poti preki kumami, kjer vedno vojaki občujejo. Končno naj še omenjam, da so si ljudje zelo nezvesti miru, in vsak dan pričakujejo zopet rat, enako kot Črnogorci. V celem bi rekel, da imajo Avstrijci tukaj v Albaniji mnogo več simpatij, kakor Črnogorci. (Čest. g. dopisnik bi nam in bralcem močno ustregel, ko bi hotel večkrat kaj pisati, za kar ga s tem prosimo. Uredn.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 18. aprila.

Deželni zbori v Lincu, Salzburgu, Brnu, so sklenili, kakor kranjski, čestitati nadvojvodi Albrechtu, ob priliki njegove štiridesetletnice.

Nemško-češki državni poslanec Heinrich odgovarja na napade v ustavovernih listih, ki so ga prijemali ga, ker je svetoval pravičnosti Slovanom nasproti poprijeti se in pravi med družim, kakor beremo v „Politiki“: „Lažejo (ustavoverci) sami sebi, da se država v zdanjih razmerah dobro počuti; ali namesto tega je državni dolg od leta 1871 do zdaj narasel za 300 milijonov. Lažejo sami sebi, da je opozicija zlomljena in strta, ali namesto tega je ona močnejša od leta do leta.“

Hrvatski ban Mažuranič je otšel 15. t. m. v Pešto zaradi zjedinenja vojne krajine s Hrvatsko. „Obzor“ izjavlja, da niso Magjari terjali, naj po zjedinenju ostane granica po banu absolutno, neparlamentarno vladana, kakor smo tudi mi po „Agr. Presse“ poročali. Potem moremo le želeči, da hrvatski ban svoj cilj doseže. Hrvatska bi bila s spojeno sebi krajino mnogo silnejša.

Vnanske države.

Črnogorski zastopniki, ki so v Carigradu o miru pogajali se in se tako vrlo držali, šli so 16. t. m. skozi Odeso domov.

Turška vlada je baje avstrijske in nemške fabrikante, pri katerih je vojne stvari delati naročila, opomnila, naj jih brzo pošljó, ker se bode železnica Ruščuk-Varna kmalu zaprla.

Iz Carigrada se javlja: V arzenalih se hlastno brzo dela. En del garnizone carigradske gre k donavske armadi. Iz Anglije se pričakujejo ladije s puškami in kanoni, katerih prej Turčija plačati nij mogla. Zdaj so baje

namreč Turki na Angleškem veliko denarja dobili.

V **angleškej** gospodskaj zbornici je Derby zopet 17. t. m. razkladal, da je Anglija hotela mir narediti. Če bi ne bila Anglija protokola podpisala, pravi, bila bi vso odgovornost na se naložila. — Anglija pa je povedala, da, če protokol ne bode imel v Carigradu posredovalnega vspeha, ne sme se rabiti za drug namen.

Berlinska „Post“ je zvedela, da Bismark ne misli svoje cerkvene politike izpremeniti, kakor se je govorilo. — Bismark je 16. t. m. odpotoval na svoj odpust v Lauenburg.

Dopisi.

Iz Celja 17. apr. [Izv. dop.] Pred tukajšnjo okrožno sodnijo je bila 14. t. m. končna obravnava v zadevi tožbe zoper urednika „Slovenskega učitelja“, g. Drag. Lorenca, ki je bil po §. 24 tožen, da je nek konfisciran dopis iz „Slovenskega Naroda“ v svojem listu ponatisnil. Zagovarjal je zatočenca g. dr. Josip Sernec, advokat v Celji. Zatočenec je povedal, da je prejel pisan dopis, čegar avtor je bil g. učitelj Ivanetič. (Ta je bil 8. marca tukaj od porotnikov za nekrivega izpoznan.) — Bil je zatočenec za krivega izpoznan in obsojen na 25 gld. globe. Zoper to obsojbo napovedal je pritožbo ničevosti na višjo dež. sodnijo.

Iz Trsta 17. apr. [Izvirni dopis.] V tržaškem mestnem zboru je torej res uže zopet na dnevnem redu stari, tolikokrat ovrženi Hermetov predlog, naj se volilni red za Trst tako izpremeni, da bi bili slovenski okoličani oškodovani. V zadnji seji 16. t. m. je Nabergoj predlagal in zaradi kasne ure tudi dosegel, da se je ta točka preložila na prihodnjo sejo. Prihodnjič pride pa zopet na vrsto in brez dvombe bode huda debata.

V tej zadevi računamo Slovenci na konservativno stranko, da nas bodo podpirala proti krivici laške večine, pa tudi na vlado računamo, da nas ne bode pustila neusmiljenemu majoriziranju italijanske stranke v žrtev.

Tudi italijansko pravno akademijo bodo naši Lahi letos zahtevali. Vstrajui so, kaj ne? Kaj pa Slovenci v kranjskem zboru? Oni bodo pač tudi stare narodne zahteve ponovili. Kdor trka, itd.

Domače stvari.

— (Cesarska podpora.) Nj. vel. cesar je dal 1000 gld. iz svoje zasobne blagajnice za nakup semenskega žita za res potrebne kmete na Raki, v šent Jarneji in Kostanjevici na Dolenjskem.

— (Vreme.) Od raznih krajev Slovenskega imamo kratka poročila, da je v zadnjih dneh mrzlo vreme tople dneve izpodrinilo in je sneg zapal, kakor tu pri nas. Hvala Bogu, da dozdej vlada južno vreme, sneg kopni in nij še veliko škode storil. Da bi se le ne zjasnilo in da mraz ne pride, ki bi slano prinesel! Ali bati se ga je vendar še. Tudi drugod po Avstriji in Nemčiji je enako vreme.

— (Slovensko gledališče.) V nedeljo bode benefica gospe Dragojile Odijeve, marljive igralka, pevke in učiteljice mladih naših gospodičin igralk. Večletno njeno delovanje na domačem odru je uže mnogokrat občinstvo pripoznavalo, torej se je nadejati, ka bode v pripoznanje tega njej na korist obilo napolnilo Talijin hram. Predstavljal se bode „Dimež“.

— (Iz tukajšnje kazine.) Piše se nam od tod: Na korist ljudske kuhinje je na oder kazinskega steklenega salona spravila kazina neko parodijo, katero bi moralo predstavljati in peti udje filharmoničnega društva ljubljanskega, kakor je dotični list naznanjeval. A glavni nalogi „kralja“ in „Blandine“ ste bili dani v ta namen navlaš naročenemu dijaku iz nemškega Gradca in našej slovenske pevki Odijevej. Naši kazinski gospodje od inteligencije in kapitala so vrlo podpirali to podvzetje, kajti dohodka je bilo 80 gold., a stroškov 130 gld. prvi večer!!

— (V Šiški) je bil predvčeranjem nek kovač blizu zgornjega Vodnika v jutro mrtev pri cesti najden. Ali je bil ubit (pohojen, kakor pravijo) ali je umrl naravne smrti, pokazalo bode preiskovanje.

— (Izpred porotnega sodišča.) Porotniki so „kriv“ izrekli in sodišče je obsodilo v končnej obravnavi 13. in 14. t. m. v Ljubljani bivšega železniškega služabnika M. Levca na 6 let teške ječe, ker je na Rudolfovej železnici mej vožnjo dvema potnikoma iz zaprtega kovčega, s ponarejenimi ključi, zlatino kradel, ženo njegovo Ivanko Levec na 4 mesece ječe, ker je ukradene reči skril.

odlikoval Katinko, njo pa je popolnem preziral. Res, posebno priljubljen jej nij bil gospod, kateremu bi bila Katinka tako rada dopadala; a veljava, katero je njegovo občudovanje dajalo sestričini, veljavo, katero jej je to izbujalo pri njenej teti, in pomenljivi pogledi gospe Brusove so uzročili, da je čutila svojo manjšo podredjeno veljavo, ter so jo bolj nego kedaj naganjali, da bi v velikej družbi prekosivala razmerno ponižno Katinko. Ko je gospa Grahamova Katinki čestitala zaradi njene nenavadno mične obleke, ter je rekla, da bode denes nekemu bolj kot kedaj dopadala, zategnila je Izabela zasmehljivo in ošabno ustne, zarudela Katinka pa je k Jerici se obrnivši jej pošepetala na uho:

„Gospod Brus vidi rad belo. Rekel mi je to oni dan, ko ste vi v obleki iz mušljina šli skozi sobo.“

Četrto poglavje.

Vedite tedaj, da sem podpiral svoje namere na vaše srce tako, kot se je najbolje skladalo z mojim značajem.

Emilija se ta večer nij počutila dobro.

Zadnji čas jo je pogostem bolela glava, bila je nenavadno trudna, ter se je močno bala šuma in vesele družbe; zato je bivala po večem v svojej sobi, ter je časih rano šla v posteljo. Ko so gospa Grahamova in njene sestranke odšle doli čakati gospoda Grahama in gospo Brusovo, vrnila se je Jerica k Emiliji, ki jo je bila pred kratkem zapustila in jo je sedaj našla bolehnjejšo nego poprej. Lehko jo je pregovorila, da je rabila edino zanesljivo zdravilo — spanje. Jerica je sedela pri njenej postelji ter močila in hladila jej čelo, dokler nij mirno zadremala. Ko se je gospa Brusova pripeljala in odpeljala, jo je ropot voza nekoliko motil, a črez malo minut je zaspala tako trdno, da je nij nikakor motilo ko sta se gospod Graham in njegova gospa odpeljala in je zadnja še ukazovala nekemu služabniku. Jerica je sedela še nekoliko časa potem je tihoma vstala, pripravila je vse za noč kot je Emiliji ljubo bilo, ter je tihoma duri zaprla in odšla. Vzela je v svojej sobi knjigo, šla je v hladno družbino sobano ter se je vsedla k mizi, kjer je zopet uživala tako

redki mir in pokoj. A njene misli so jo bolj zanimalo nego knjiga, ki jo je v rokah držala, ali tembolj nagajale so jej muhe, katere je svetla luč privabljala, ali pa jo je mikal krasni večer, s kratka, zapustila je kmalu stol pri mizi, šla k odprtim steklenim durim, vsedla se je blizu njih, glavo vprla na roko, ter je jela pre-mišljevati.

Nij še dolgo tako sedela, slišala je stopati po sobani in obrnivši se je zagledala gospoda Brusa stati poleg sebe. Zganila se je ter vskliknila:

„Gospodine Brus! kaj je mogoče? Mislila sem, da ste se peljali na ženitovanje.“

„Ne; bolj me je mikalo ostati doma. Gospica Jerica, ka bi mogli misliti, da bi se veselil v družbi, kjer vas nij?“

„Gotovo bi ne bila tako preširna, da bi mislila nasprotno,“ odvrnila je Jerica.

„Želel bi, gospica Jerica! da bi bili malo bolj ošabni, morebiti bi potem časih verovali, kar vam pravim.“

(Dalje prih.)

— (Iz Brežic) se nam piše: Dr. Jakob Razlag je v Gradci nevarno zbolel, kamor je bil bolehen šel zdraviti se. Njegova gospa je bila telegrafsko v Gradec pozvana.

— (Podzemeljska jama.) Iz Gorice se nam piše: V Krepljah na Krasu (pri Dutovljah) odprl je kmet Tavčar na svoji njivi jamo, ki je sicer majhena, ali polna kapnikov. Zagnal se je velik hrup po Krasu o tej jami in tudi mene je gnalo iti jo ogledat. Ali jama nema nič zanimivega, kapniki so vsi zastrti z blatom, katerega voda z vrha doli spira. Tudi od kacij podzemeljskih živalij nij se našlo nikacega sledu. Tacih in še mnogo prostornih jam je vse polno po našem Krasu. Ena največjih je v Lekovici, ne daleč od brežinske postaje.

— (Uboj.) Piše se nam iz Sevnice: Uže pred dvema mesecema so našli Franca Drstvenščka, mladega, mirnega in priljudnega moža na cesti, ki pelje iz Podvrha v št. Lenard mrtvega, in akoravno je vse na to kazalo, da nij umrl naravne smrti, so ga vrli št. Lenardčani meni nič tebi nič pokopali, in še le 8 dni po pogrebu se je truplo na povelje sevnške sodnije izkopal in zdravniki so konstatirali, da je bil Drstvenšek posilno ubit.

— (Trojčki.) Iz Pišec se nam piše: V občini Bojsni je porodila kmetica trojčke, vsi trije so moškega spola in pravičnega telesa in so živi zagledali luč sveta; a jeden je nekaj ur po porodu umrl; ostala dva se počutita do sedaj dobro.

— (Mrtvega otroka) so našli psi v nekem gozdu pri cesti, ki iz Slovenjega Gradca pelje proti Celju. Noge je imel odrezane, glavo pa raztolčeno. Tega zločina na sumu pa imajo deklo Heleno P. iz Slovenjega Gradca, katero je sodnija už zaprla.

Razne vesti.

* (Iz najdba.) Zadnji čas je nek Francoz iznajdel, da se tudi iz sena lahko slad-

kor dela. Sploh je namreč znano, da je v vseh rastlinah več ali manj sladkorjeve tvarine; mož trdi, da se iz sena dobo 17 percentov sladkorja. Če je le res.

* (Požar.) Oni teden v četrtek je nastal ogenj v zgornje-avstrijskem trgu Kirchdorf. Pogorela je farna cerkev s stolpom, farovž, šola, 60 hiš in 49 družih poslopij. Ogenj se je na dveh straneh začel.

* (Nesreča.) Iz Husta, na Ogerskem, se piše: Tukaj je bil semenj in ljudje so se rinili na brod, in ko je bil brod v sredi vode Tise, se potopi. Od sto ljudij sta se samo dva rešila.

* (Velik ogenj.) V Konstantinoplu je bil oni teden v torek velik ogenj. Pogorelo je 300—500 hiš popolnem.

* (Ogenj.) V št. Galu na Švicarskem je 10. aprila v neke krčmi ogenj nastal, ki se je tako urno razširil, da je plamen takoj pri strehi ven pihal. Naenkrat se je iz hiše začulo klicanje na pomaganje. Ostali so namreč notri ljudje, ki se nijso mogli rešiti, ker je ogenj povsodi naenkrat začel se. Dva človeka sta skočila skozi okno na tla in sta si rešila goli život. V drugem nadstropju pa je zgorela cela družina. Vode nij bilo blizu, pa tudi ljudij nij prišlo gasiti, ker je bilo po noči ob ene uri.

* (Star.) Pruski general grof Wrangel je 13. t. m. praznovai svoj 93 ti rojstveni dan. Akoravno je tako star, je še vedno v dejanskej državnej službi.

* (Nemci) so v zadnji francosko-pruske vojski na Francoskem, kamor so prišli, kradli in požigali. To potrjuje uradni izkaz francoskega ministerstva, ki natanko navaja škode, katere so nemški tatovi in požigalci v tem ali onem okraji napravili.

* (Roparjev) je v Siciliji toliko, da je prefekt Malusardi iz Palerma javno razglasil, da se izplača za petnajst roparjev skup 65.000 lir, ako se jih dobo žive ali pa ubite. Dva največjih roparjev sta se sama izročila sodniji.

Ravnokar je v „Narodnej tiskarni“ v Ljubljani izšlo in se dobiva:

VIII. zvezek „Listki“: Pomladanski valovi.

Roman, spisal I. Turgenev, posloveni dr. M. Samec. 8° 17 pol. Cena 60 kr.

Dunajska borza 18. aprila.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	58	gld.	80	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	63	"	90	"
Zlata renta	70	"	30	"
1860 drž. posojilo	106	"	75	"
Akcije narodne banke	772	"	—	"
Kredne akcije	135	"	80	"
London	129	"	60	"
Napol.	10	"	37 1/2	"
C. k. cekini	6	"	07	"
Srebro	114	"	75	"
Državne marke	63	"	70	"

Obznanilo.

Lov, ki je last meščanske zadruge d. k. mesta Kamnika, v mestnem gozdarskem pravilnem okraju Bistrica se od 1. septembra t. l. počeni po ponudbenem poti za deset let daje v najem.

Ta lov je v katastralni občini Župane njive, političnega pravilnega okraja Kamnik na Gorenjskem, in obsega površino 10.943 orolov ali 6297 hektarov gozda in pašnikov, zavzema vse planine takozvanih kamniških planin in je posebno ugodna za kosmato zverjad, posebno za divje koze in srne, kakor tudi za pernato zverjad, kakor divje peteline, ruševke, gozdne jerebe (orahovke), in je stanje zverjadi zdj popolnem zadovoljivo.

Dotične ponudbe se do konca maja meseca t. l. pri podpisanej premoženjskej upravi, kjer se tudi natančneje pojasnjuje, s pristavkom sprejemajo, da se na ponudbe pod tristo goldinarjev (300 gld.) letne najemščine ne bode obziralo.

Uprava premoženja meščanske korporacije d. k. mesta Kamnika,

7. aprila 1877.

Ivan Murnik,
načelnik.

(89—3)

Samoklistirni aparat

(Clyso-pumpe, Irrigatorje),

Inhalacijne aparate,

klistirne, uretralne in maternične brizgalnice, mlečne pumpe, sesalne steklenice, vezi za počene

po fabriškej ceni.

Jedino le pri (53—43)

Gabriel Piccoli,

lekarju, na dunajski cesti v Ljubljani.

Tuji.

17. aprila:

Pri Slonu: Kameroner iz Dunaja. — Logar iz Idrije. — Pforter iz Trsta. — Schleyer iz Radeč. — Pleše iz Gradca. — Svetec iz Litije. — Adler iz Kranja. — Kranje iz Krškoga. — Debevec iz Kamnika. Pri Matije: Weiss iz Dunaja. — Jakobi iz Genfa. — Oberländer iz Dunaja. — Koskovec iz Linca. — Panher iz Kočevja. — Gussman iz Dunaja. Pri Zamorec: Požar iz Celja. — Godler iz Beljaka.

Spomladanska

obleka	od gl.	18	do	36
Zgornje suknje	"	12	"	28
Menčikovi	"	14	"	22
Jaketi	"	10	"	26
Sako	"	7	"	18
Hodnje suknje	"	16	"	35
Hlače	"	4	"	13
Obleka za dečke	"	8	"	18
Obleka za otroke	"	4	"	12

Najnovejše

gospinjskej konfekciji

priporoča

M. Neumann,

v Ljubljani, slonova ulica Lukmanova hiša.

Vnanje naročbe se proti povzetju urno vrše in nepristojno brez ugovora nazaj jemlje.

(73—7)

Prave
italijanske

s 5 medalijami
odlikovane

originalne Ocarine,

direktno od iznajdelca Gius. Donati iz Budrije na Laškem.

Izključno edino centralno skladišče za celo Evropo samo pri glavnem agentu Ed. Witte, verl. Kärntnerstrasse 59.

Zdaj v cirkus Carré v Budapešti apeninski prebivalci (zvani ocarijani) s tem instrumentom koncertirajo, in vse jih poslušajo, ker se kaj bolj umeteljnega ne more misliti.

Ta instrument se celo nevesči po moje zastoj dodani šoli v nekaterih urah z vspehom naučijo, in nizka cena vsakemu vemožuje prijetno zabavo.

Vsaka prava Ocarina nosi kolek iznajdelja.

Originalne fabrične cene s tiskano šolo:

Št.	I	II	III	IV	V	VI	VII
-----	---	----	-----	----	---	----	-----

gl. 1.—, 1.50, 2.—, 2.50, 3.—, 4.—, 5.—

Štev. V je za spremljanje na glasoviru ubrana.

Zvečki z notami štev. I, II, III (tudi za negodce rabljivi) z 12 melodijami po 40 kr. Usnjati etui za štev. I—IV 50 kr., V—VII 1 gl.

Harmonično ubran tercet gl. 7

" " kvartet " 12

" " sekstet " 30

z orjaškim basom (popolni orkester) " 30 (29—10)
Posilja se proti kasi ali povzetju. — En gros kupei rabat.

Dostavek.

Da se da vsakemu očividni dokaz, da so moje gori ponujane prav italijanske originalne ocarine od iznajditelja Donati najboljše, dovoljujem si javiti, da gosp. C. M. Ziehrer, kapelnik c. kr. pešpolka baron Knebel, na enem od mene danem septetu v salonih c. kr. vrtnarske družbe daje permanentne koncerte, katerih prvi je bil 18. marca z veliko pohvalo sprejet.

(Glej recenzije v mnogih dunajskih listih od 21. marca.)
Na vse druge ponujane ocarine, naj imajo ali nemajo patent, je koncert nemožen.

Spoštovanjem ED. WITTE, Dunaj.